

Half-Life

Hatodik fejezet

Írta: Francesco Poli

Fordította: Gajdács Ádám (Mr. Fusion / Aelric)

"Gazdagon, vagy koldusszegényen, de rendületlen hittel, a kudarc lehetőségétől sem tartva tettem, amit kellett, s küzdök álmaimért most is, szilárdabban, mint bármikor ezelőtt."

Ezt a regényt **Derek Kevin Smart**nak ajánlom

Találkozunk a csillagok között...

Nyilatkozat

Bárki, aki ezt a dokumentumot olvassa, kinyomtatja, vagy akár csak birtokolja, elismerte, hogy magára nézve érvényesnek tartja az alább leírtakat.

[A közérthető magyarázatok és megjegyzések szögletes zárójelben vannak, mint ez itt. Mindenképp ajánlatos az itt leírtak elolvasása, mert fontos dolgokról van szó, és megsértésük nem megbocsátható.]

Ez a regény a Valve Software által készített (és a Sierra On-Line inc. által forgalmazott) Half-Life című játék alapján készült. Minden, a Half-Life című játékban, vagy az ahhoz kapcsolódó munkákban szereplő szellemi termék, mint például, de nem kizárólag, a nevek, helyszínek, és jelképek a Valve Software tulajdonát képezik. Ezen regény megszületését a Valve Software nem segítette, és hivatalosan nem hagyta jóvá, így nincs befolyásuk a regény tartalmára, sem magára a regényre bármilyen formában, kivéve a regény megjelenésének megtiltásához való megkérdőjelezhetetlen jogukat. Amennyiben a Valve Software erre vonatkozó kijelentést tesz, a regény minden további kommentár nélkül megsemmisítésre kerül, és a továbbiakban nem lesz hozzáférhető a nyilvánosság számára.

[Tehát ami nem a Valve-é, vagy bárki másé, az az enyém. Egy kérés a Valve-hoz: ne pereljenek be! Ha csak egy mód van rá, kérem, ne pereljenek be!]

Minden más, amivel kapcsolatban sem a Valve, sem más jogi- vagy magánszemély hitelt érdemlően nem tudja bizonyítani, hogy az az ő tulajdonában van, az Francesco "Warzone" Poli szellemi terméke, és kizárólagos tulajdona, minden jog fenntartva. Ilyenformán a kiadvány sem egészben, sem részleteiben nem reprodukálható az eredeti 'Adobe Portable Document Format' (.PDF) formátumon kívül bármilyen más módon, a szerző egyértelmű, közvetlen, és *írással* engedélye nélkül.

[Ne másolja ki, és illessze be más szövegszerkesztő alkalmazásba az eredeti .PDF file bármely részletét, már csak azért se, mert ez nem csak zavarna engem, de elvesznének a szövegformázási elemek is, így a végeredmény kinézete eléggé megkérdőjelezhető volna.]

Mindazonáltal jogában áll kinyomtatni ezt a dokumentumot tetszőleges példányban, azzal a feltétellel, hogy a nyomtatás forrása az eredeti, módosítatlan, általam terjesztett .PDF file, valamint, hogy a kinyomtatott példányra ugyanazon megkötések érvényesek, mint az eredeti .PDF változatra.

Ezen kívül megengedett még a kinyomtatott forma szabad terjesztése, abban az esetben, amennyiben az az eredeti, csonkítatlan, módosítatlan .PDF dokumentumból készült, és a terjesztésért semmilyen, még a papír árát fedező költséget sem számítanak fel, valamint nyomtatvány leendő tulajdonosa elfogadja a fentebb meghatározott feltételeket.

[Kinyomtathatja, de semmilyen módon és formában nem árusíthatja ezt a dokumentumot, és mivel a hordozó eladása a rajta levő szellemi termék eladását is jelenti, ami pedig jelen esetben hivatalosan nem jóváhagyott, árusítása törvénybe ütköző cselekedet. Azonban mivel nem ön a kérdéses anyag szerzője, az ügy miatt végül engem vonnának felelősségre. Világos?]

Terjesztheti ezen kívül, sőt kifejezetten megkérném erre, az eredeti .PDF file-t, amennyiben az az általam kiadott teljes, módosítatlan verzió.

Azonban amennyiben például egy website-on kívánja hozzáférhetővé tenni ezt a file-t, ehhez előbb a szerző írással engedélyét kell kérnie, kivéve, ha maga a szerző kéri fel a file hozzáférhetővé tételére a szóban forgó website-on.

[Hacsak ön nem bizonyítottan érdemtelen erre, és az esetek nagy többségében erről nincs szó, engedélyt fog kapni; ez a kikötés főként azt a célt szolgálja, hogy ön és a site-ja általam megemlítésre kerüljön a file hozzáférhetővé tételének elismeréseképpen, és egy, az ön site-jára mutató link kerülhessen a projekt homepage-ére.]

Amennyiben számítógépes játékokkal foglalkozó magazin kívánná megjelentetni ezt a történetet a kiadványhoz járó CD-ROM-on, írással engedélyt kell kérniük, és eljuttatni részemre a file-t tartalmazó kiadvány egy módosítatlan példányát.

[Nem hinném, hogy ilyen veszély fenyegethet, de hátha valakinek támad egy hirtelen rossz gondolata...]

Ezen magyar fordítás a szerző, Francesco Poli tudtával, és beleegyezésével készült, és a fentebb olvasható kikötések maradéktalanul érvényesek rá. A magyar fordítás, az abban foglalt tartalomtól eltekintve, melynek részleteiben illetve teljes egészében a fentebb említett Francesco "Warzone" Poli, valamint a Valve Software a tulajdonosa, a fordító, Gajdács Ádám tulajdona, minden jog fenntartva.

[Tehát a regényt nem én írtam, csak a legjobb tudásom szerint lefordítottam. Mindazonáltal a fordítási munka tényéből származó eszmei(!) nyereség engem illet, és senki másét.]

Egyéb megjegyzések

A projekt homepage-e

A regényhez egy homepage is tartozik, ami megtekinthető a <http://members.xoom.com/hlnovel> címen.

A dokumentum olvasásához

Javaslom, hogy a következő lehetőségeket állítsa be az Acrobat Reader 'View' menüje alatt, melyek könnyebbé teszik az olvasást:

- Fit width
- Continuous
- Page only

Megjegyzés: az Acrobat Reader 4.0 verzióban ez kicsit másképp néz ki, egy új 'View' menü érhető el a CTRL+K billentyűk megnyomásával. A részletekről a program kézikönyvéből tájékozódhat.

6. Lobbanáspont

A tábornok ismét maga elé bámult. Nem sokat változtak a dolgok.

- Uram... Uram, azt hiszem, erősítést kellene hívnunk.

A mesterlövész hangja ugyan nyugodt volt, mint általában, de a nyugalmon átütött egy cseppnyi rémület. A tábornok gyakorlott volt az effajta változások észrevételében, mert az a katona, aki aggódni kezd, rossz katona. De ezúttal mindenkinek jó oka volt az aggodalomra.

Fel voltak készülve a biztonsági személyzettel szemben. De velük nem találkoztak. Fel voltak készülve ellenséges katonákra. És voltak is ellenséges katonák, de azok szerencsére nem támadtak – legalábbis mindeddig. És végszükség esetén el tudtak volna bánni néhány bio-fegyverrel... De ezek nem bio-fegyverek voltak.

Hanem idegen lények.

- Rendben, őrmester. Addig húzzák be a fejüket.

A tábornok a rádióhoz ment, és átvette a híradós őrnagy által feléje nyújtott mikrofont. A vészhelyzeti frekvenciára váltott, és beszélni kezdett:

- Itt DF SOL. Utánpótlást kérek 21 EP, a jelenlegi helyzetünkre, ASAP; ismétlem, itt DF SOL kettő-egy-EP utánpótlást kér jelenlegi pozíciójára, vétel.

- Itt DF bázis, SO vezér. Kérés nyugtázva, ETA két óra. Vétel és vége.

- Rendben, emberek... Még két óra! – kiáltotta el magát, remélve, hogy azok közül az izék közül egy sem hallja.

Még két óra... A pokolban.

A fehér, városi álcaruhát viselő férfi meglepettnek tűnt, mikor egy narancsszín ruha fekete csizmatalpai vágódtak a gyomrába, és lökték a földre, így vált Gordon zuhanásának lefékezőjévé.

Megsérült talán, vagy meg is halt? Gordon remélte, egyik sem, de nem volt ideje ellenőrizni. Gyorsan körülnézett, kijáratot keresve, de azt kellett látnia, hogy egy sincs. Csak alacsony ládák, betonfalak, a lerobbantott galéria, pár homokzsák, amiből fedezéket építettek, meg egy fura fémalakzat...

A fémszerkezet felől hang hallatszott. Lassan egy betontömbnek tűnő valami kezdett felfelé emelkedni, és a hang egyre inkább egy teherlift zajaira kezdett hasonlítani. Hát itt volt, ezt kereste. Közel, és mégis annyira távol...

Őrült tempóban lódult neki, és gyorsan felkapaszkodott néhány méternyi a fémszerkezeten, majd látszólag emberfeletti gyorsasággal ugrott el és pördült meg a levegőben, hogy az utolsó pillanatban elkapja a lift ellensúlyát. Bal oldalt látta a féltucatnyi katonát, akik egy pillanatig meglepetten nézelődtek.

Aztán észrevették Gordont, de már késő volt, mert ekkorra kívül került a lőútjukból, és hamarosan teljesen eltakarták a liftakna falai.

A lift tovább ereszkedett lefelé, az ellensúly pedig folytatta az emelkedést.

Mikor úgy tizenöt méter választotta el őket egymástól, egy fehér álcát viselő alak nézett le az aknába, majd a katona háromlövéses célzott sorozatokat kezdett szórni lefelé.

Gordon körbemászott, hogy az ellensúly eltakarja, és az új pozíciója elég biztonságosnak tűnt. A Gordonban lakozó másik személy azonban nem volt ennyire elégedett a dologgal, ugyanis mikor az ellensúly és a lift egy szintbe ért, a katona sisakját, és valószínűleg fejének nagyobb részét is, levítették a tizenkettes rohampuska lőszerének nehéz sörétjei.

Odalentről erre heves lövöldözés kezdődött, de a katonák már túl messze voltak ahhoz, hogy bármit is eltaláljanak.

Azután a sötétség lassan oszlani kezdett, és Gordon egyszer csak egy jó méterre találta magát a padlószinttől. Kimászott, és lenézett: enyhe szédülés, valamint alig kivehető fehér

ruhás alakok, amint sietve beszállnak a liftbe. De bármennyire igyekeztek, elkéstek. Gordon egyben volt, és végre biztonságban elérte a felszínt...

Most a felszíni raktárházban állt, amiben néhány láda árválkodott itt-ott, meg egy nagy, zárt kétszárnyas kapu, aminek bal szárnyába egy kis gyalogos-átjárót építettek. Telefonnak, rádiónak, vagy bármi ilyesminek semmi nyoma. A kijárat felé indult, mert a lift már útban volt fölfelé, és nem sokáig tartott neki, míg eléri a földszíntet, neki pedig nem sok esélye volt ennyi ellenféllel szemben. Minél gyorsabban sikerül segítséget szereznie, annál több ideje marad elrejtőzni.

Mikor azonban kilépett, nem tehetett mást, csak mozdulatlanra dermedt. Eszébe ötlött, hogy mennyire ostoba, hiszen erre azonnal rájöhetett volna...

Az alak belépett a lift helyiségébe, amint a katonák eltűntek a környékről.

- Az a férfi a narancsszín HEV-ben, ugyanaz volt, mint korábban?

- *Csak egy módon tudhatjuk meg.*

Az alak leászott a katonák által hátrahagyott kötélletrán, és besietett az ellensúlyt magába záró fémszerkezet alá. Nem akarta újra lehívni, és megvárni a liftet, hiszen gyorsabb út is kínálkozott felfelé.

A fűvóka erős, ám csendes impulzusa úgy öt méter magasba repítette a kék HEV-t, ahol az alak megkapaszkodott egy keresztartóban, és kivárt. A lift lassú volt, nagyon lassú, de a közvetlen összetűzés hat katonával kissé sok lett volna.

- *Most.*

Újabb impulzus, és az alak máris egy újabb, a lift jelenlegi helyzete alatt alig egy méterrel levő keresztartóba kapaszkodott.

- *Várj... Próbáld meg felkapaszkodni a lift aljára! Úgy egy kicsit gyorsabb lesz.*

Egy rövid lökés a meghajtóegységből, és az alak megkapaszkodott a teherlift aljának egyik kiálló részében. A következő pillanatban a katonák sávjára hangolt rádió befogott valamit.

- Hé, ti nem hallottátok?

- Negatív.

- Nem.

- Nada...

- He...?

- Semmit.

- Akkor csak képzelődöm.

Egy újabb hang csatlakozott az előzőkhöz, úgy tűnt, ő a főnök.

- Itt Alfa vezér. Visszatérhetek a korábbi feladatukhoz, elkaptuk a nyavalyást.

- Vettem, Alfa vezér. Vétel és vége.

Ezután hallatszott még egy kis nevetgélés, majd a lift megérkezett. Az alak előrelelendítette magát, és a lábaival kapott el egy keresztartót, majd felhúzza magát, kézzel is megragadta, és jobb felé kezdett kúszni, az ellensúly megvezetése irányába.

Felhúzza magát addig, hogy a padló pont szemmagasságban legyen, körülnézett, majd kimászott, mivel nem látott odakint senkit.

- ... Ki az ördög maga? És hogy a pokolban maradt életben?

A férfit már nagyban vallatták, a kérdéseket a rádión át is lehetett hallani. Mikor az alak kikukucskált a gyalogos átjárón, látótere gyorsan elsötétedett, ahogy a ruha észlelte, hogy a delelő sivatagi nap fénye túl erős a beltéri fényviszonyokhoz szokott szem számára.

- Tudja, mekkora bajba keverte ezzel magát, ember? Még szerencse, hogy pont olyasvalakit keresünk, mint maga. Bár még egyáltalán nem győzött meg.

A rövid jajkiáltás még ebből a távolságból is hallatszott. A szemei kezdtek átállni a kinti fényhez, és ahogy a védőréteg egyre átlátszóbbá vált, az alak jó tucatnyi katonát pillanthatott meg, egyikük, aki a főnöknek tűnt, tette fel a kérdéseket a férfinak.

Aki kétségtelenül narancsszín HEV-t viselt.

- Ez a szakáll vagy valódi, vagy nem semmi ragasztót használt hozzá. Próbáljuk meg kihámozni abból a vacakból, emberek.

- *Jaj ne! Ez a hang...*

- Milyen hang? – kérdezte az alak, de a következő pillanatban ő is észrevette. Nagyon halk volt, de azért hallható.

- Az isten verje meg, hát dinamittal kell kiszedni magát abból a ruhából?! Azonnal kapcsolja ki!

- Uram, hallok valamit.

- Negatív, katona... Na várjunk csak...

A zaj pillanatról pillanatra erősödött, és az alak még nem hallott ehhez hasonlót.

- *Mennyi éve volt, már, hogy utoljára hallottam ezt a hangot...*

- A hétszentségit, az meg mi az isten?!

- Osztag, nyugalom. Úgy látszik...

Mikor az a valami végül elhaladt fölöttük, egy szót sem lehetett hallani a fülhasogató zajtól. Az árnyék végigsöpört az udvaron, és hamarosan már az alak is láthatta, mit találtak a katonák annyira ijesztőnek.

Ez már túl sok volt. Először azt kellett látnia, hogy a katonák fő tábora itt van a felszínen; aztán kivallatták; majd azt igyekeztek kideríteni, nem nőnemű-e véletlenül, hogy ezt miért, arról fogalma sem volt; most meg ez...

A fejük fölött elhúzó hatalmas sugárhajtású gép túl nagy volt ahhoz, hogy valami szokványos szerkezet legyen. Alatta pedig... Bármilyen volt is az, jó nagydarab volt: legalább hat méter magas, úgy három-négy széles, teljesen fekete, és nagyjából emberi alakú. Már megint valami szörny? Úgy tűnt, nem lesz ideje kideríteni, mi lehetett, mert a jelek szerint a katonák, amint rájönnek, hogy nem nő, biztosan megölik.

És semmiféle 'rossz én' nem mentheti meg, *ennyire* egyenlőtlen helyzetben.

A gép hamarosan ledobta a hatalmas rakományt, ami pár száz méterre tőlük csapódott be, aminek hangja maga is majdnem olyan erős volt, mint a szállítógep dübörgése. Majd megkezdődtek a robbanások, amelyek mintha mindenfelől körülvették volna őket. Teljesen magán kívül, ugyanolyan állapotban, mint mikor a vizsgálati helyiségből menekült el, görnyedten tört ki egy alacsony betonkuckó felé, és csak miután berontott az ajtón, jutott el a tudatáig a rajta látható felirat: "E szektor, szellőzőrendszer-karbantartó akna"

- Hogy az a...

- Ne hagyják meglépni!

A katonák fejvesztetten rohagáltak, miközben az alak megtoldotta az első két gránátot még másik hárommal.

- *Szerencsénk volt, hogy rábukkantunk arra a raktárra!*

- Na igen, de a készlet nem fog örökké kitartani.

- *Akkor futás!*

A katonák ekkorra már valamennyire összeszedték magukat, így a kék HEV útja golyózáporon át vezetett. Egy jó méterrel mögötte felrobbanó gránát hasra lökte, de gyorsan felpattant, és bevetette magát a betonkuckóba, majd a narancsszín ruhás férfi után indult lefelé a húszméteres aknában. Úgy ötméterenként egy-egy pillanatra megkapaszkodott a létrafokokban, hogy ne zuhanva tegye meg a teljes magasságot, mert az még a HEV-ben is halálos lett volna.

Három... Hat... Legalább egy tucat gránát pattogott ide-oda a falak közt, és robbant fel leérve, de az alak már kívül volt a hatósugarukon, bevéve magát a szellőzőcsatornák labirintusszerű szövevényébe, amelyek szerencséire elég magasak voltak ahhoz, hogy az ember állva haladhasson bennük.

És ekkor megremegett a föld.

Az egymás után érkező lökéshullámok majdnem feldöntötték a kék HEV-t, majd a felszínre vezető folyosószakasz, amit a robbanások már egyébként is meggyengítettek, megadta magát, és beomlott mögötte.

- Legalább egy gonddal kevesebb. Ellenben: miért vagyunk itt?

- *Nyilvánvaló, hogy fent nem mehettünk tovább, így alul próbálkozunk. Ne aggódj.*

- Kicsit már késő is volna, nem? Néha nagyon vágyom rá, hogy megragadjam a nyakad, és tekerjek rajta egyet.

A hang nem válaszolt, talán, mert az alak joggal volt dühös. És most ennél sokkal fontosabb dolgokkal kellett foglalkozniuk.

A kommunikációs vonal egy reccsenéssel életre kelt.

- Asszonyom... Van... Egy kis gond az egyes egységgel.

A nő tudta, hogy hiba volt ilyen hamar beküldeni az egységet. De vállalnia kellett a kockázatot.

- Mi a helyzet?

- Az egyes egység sikeresen bemérte a célt, de végül túl korán oldotta le magát a találkozóhoz.

- A fene egye meg! – mondta a nő, majd nagy levegőt véve igyekezett lehiggadni, - Jól van, az én hibám volt. Tudnom kellett volna. Szedjék fel, és küldjék ki a kettes egységet, amint teljesen üzemképessé válik.

- Képtelenség, asszonyom. Az egység vagy két kilométer mélyen beágyazódott, áttörte magát egészen a fő energiatelepek egyikéig. Odalent túl nagy az elektromos interferencia, minden kapcsolatot elvesztettünk vele.

- Rendben, akkor hagyják. De a kettes egységet készítsék fel, amilyen gyorsan csak lehet.

- Az elég sokáig fog tartani, asszonyom. Nem hiszem, hogy tizenhét óránál előbb sor kerül rá, akkor sem, ha még annál is jobban sietnének, mint ahogy most tesszük.

- Tegyenek meg mindent, amit tudnak. – mondta a nő, majd lezárta a kapcsolatot, és újra eltöprengett. Még több baj. Úgy látszik, ebből sosem elég.

Dörömbölés.

Itt elég halkán hallatszott, és Gordon még mindig nem tudta kitalálni, mi okozhatja. Arra viszont emlékezett, hogy bármi volt is, már a D szektorban is hallani lehetett. Vagyis nem lett volna elszigetelve a két szektor? Nem valószínű, hogy így van, inkább más hangot hallhatott. Inkább ideje lenne kideríteni, hol van egyáltalán, és kapcsolatba lépni a külvilággal.

Bár... Volna még valami értelme? Leült, hogy körülnézzen, és gondolkodjon egy sort. Nem is igazán tudta, hogyan jutott le idáig, ebbe a helyiségbe. Hatalmas volt, főleg nagyon magas, és ő most majdnem a legtetején helyezkedett el, úgyhogy belátta az egészet: henger alakú, úgy ötven méter magas térség, melyen számos galéria futott körbe, egy ilyenén ült most ő is, különböző magasságokban. Mélyen odalent valami döbbenetesen zöld fényű anyag világított, tulajdonképpen az adta az egész helyiség világításának legalább a felét.

A hengeres helyiség közepén egy másik, fémekék színű, a padlótól a plafonig érő henger volt, amit szintén számos galéria vett körül, melyeket kis függőhidak kötöttek össze a külsőkkel. A belső hengeren pedig, nagy betűkkel a tizenegyes szám volt olvasható.

Mit keresett itt? Fogalma sem volt róla. Talán 'rossz énje' - micsoda hülye név - így igyekezett megmenteni?

- És most mi lesz?

Kevés olyan szörnyű dolog van, mint mikor az ember rájön: már nincs mit csinálnia. Mikor elfogynak a célok... Kapcsolatba kellett volna lépnie az intézmény többi részével, és figyelmeztetni őket arra, ami történik. De azok a katonák egy tisztogató osztag tagjainak tűntek.

Ami azt jelenti, hogy mindannyiuknak vége. Beleértve saját magát is.

És akkor még nem számolt a szörnyekkel, a pszichikai problémáival, a C szektor túlélőivel, sőt...

Gondolatai elakadtak, mivel rájött, hogy közben sírva fakadt. Nagyon üresnek érezte magát, sokkal inkább, mint bármikor, amikor megölt egy szörnyeteget, vagy – és erre csak most jött rá – mikor megölte azt a katonát. A sírás hangjai erőtlenül visszhangzottak a hatalmas helyiségben, még akkor is, mikor a fehérbe öltözött férfi megállt mellette.

Halál... Igen, számára már csak ez jutott osztályrészül.

- Maga... Maga nem közülük való, igaz? Nem, biztosan nem.

Megpróbált erőt venni magán, és könnyei függönyén át az alakra pillantott, igyekezve nem tudomást venni az újabb faviccról, amivel a ruha megpróbálta felvidítani. Egy tudóst látott, laborköpenyben. Egy egyszerű embert, aki segítséget ajánl, a feléje nyújtott kéz képében. Elfogadta, hagyva, hogy – bár erre tulajdonképpen nem volt szükség – felsegítsék.

- Maga a tudományos személyzethez tartozik, igaz?

Gordon bólintott.

- Én is gondoltam. Látom a tekintetéből... Mindegy, nincs oka aggodalomra, vagy pánikra. Attól csak még rosszabb lesz minden. Jöjjön velem, elkelne egy kis segítség.

Bár nem tudta, miről beszél a férfi, a nyomába eredt. Hiszen volt-e még bármi veszténivalója?

- ... Sajnálom, uram. Mindkettőt elvesztettük.

- Az alkalmatlanságáról majd később beszélünk. Most megszakítják a küldetést, és visszatérnek a Lambdába. Sürgetősebb... Ügyeink adódtak.

D nem is volt annyira dühös, mint amennyire várta, inkább csak aggódott. Bármi történt is, valóban komoly dolog lehetett.

- Vettem, uram! – a kapcsolat ezzel meg is szakadt, - Hallották, emberek. Csomagolunk!

Megint kudarcot vallottak. Pedig ezúttal nem lett volna szabad túlélőket hagyniuk...

- ... És tulajdonképpen ez minden. Elég különös... Nem gondolja?

Azok ketten meglepetten bámulták Gordont. Amit elmondott nekik, tényleg elég különösnek hangzott, de közel sem volt hihetetlen.

Ericson, az, aki rátalált Gordonra, szólalt meg először:

- Én már elég időt töltöttem el idebent, hogy semmin se lepődjek meg. Naponta szó szerint ezernyi kísérletet végeznek ebben az intézményben. Ez az eset tulajdonképpen eléggé etikátlannak tűnik... De nem ez az első alkalom, hogy ilyesmire utaló nyomokkal találkozunk. Szóval azt mondanám, a maga 'rossz énje' egy ilyen kísérlet eredménye. Azt javaslom, egyelőre ne aggódjon miatta.

- Azt mondja, egy kísérlet? De miért én? És kicsoda...?

- Mondtam, egyelőre ne aggódjon emiatt. Abból, amit elmondott, úgy tűnik, mikor működésbe lép, segíti, és védi magát. Tulajdonképpen még kapóra is jöhet a tervünkhöz.

- Terv?

Baldwin vette át a szót:

- Elégge elnagyolt dolog, de ez az egyetlen, amink van. Tudom, hogy a tizenegyes próbapad alatti szennyvízcsatornákon túl van az építmény hét fő áramellátó generátorának egyke. Úgy hírlík, onnan indul egy vágány, ami kivezet az egész építményből. Egy kis szerencsével eljuthatunk egész a sivatagig, a biztonságba.

- De... A többieket itt hagyjuk?

Újra Ericson beszélt:

- Vagy ez, vagy mi is meghalunk, ahogy ők, Gordon. Mindössze ennyi lehetőségünk van.

- Hát, akkor...

Gordon nagy levegőt vett. Nem volt helyes, amit tenni készültek, de igazuk volt. Más esély nem kínálkozott.

- Gondolom, ennek a tervnek van egy problémás része is, igaz?

- Nos... Emlékszik, beszélt arról a rezonancia-kaszkádról. Minden jel arra utal, hogy annak következtében néhány... Egyed kiszabadult, és lejutott a lenti radioaktív csapadékba. És bármilyen mutációk léptek is fel, az eredmény ettől még nem változik.

Ericson odalépett a leeresztett védőfal vezérléséhez.

- Emlékeztetem: most maradjon *nagyon* csendben.

A védőfal halkán félrehúzódt, és Gordon tátott szájjal bámulta a dörömbölés forrását.

Az alak már vagy negyed órája keringett a szellőzőjáratokban, mire végre kijutott a tizenegyes próbapad hatalmas henger alakú helyiségének egyik legalsó szintjére.

- ... *Ellenben még mindig azt mondom, hogy egyáltalán nem nézel ki rosszul... Főleg, ha időnként még mosolyogni is hajlandó volnál!*

- Na igen. Mintha volna valami jelentősége. Egyébként biztos vagy benne, hogy ez a jó irány?

- *Biztos vagyok. Az útvonal egy kissé kanyargós, de gond nélkül átjutunk...*

- Azt azért szeretném tudni, mi lehet ez a dörömbölés.

- *Hibásan működő dolgok... A rengés, meg minden miatt biztosan kifeküdt pár szerkezet. Valószínűleg nem kell aggódni miatta.*

Az alak mászni kezdett lefelé, de a létra felénél torz nevetésre figyelt fel.

- *Ott van egy! Ott van!*

Előhúzott egy MP5-öst, és teljes sorozatra állítva megszórta vele a Szolgát, ami a galéria fémjére omlott.

- *Más is van!*

A távolról kutyaugatásra emlékeztető hang már jó előre elárulta a 'Kutyaszem'-et, ami az egyik függőhíd közepén ugrált.

- *Vigyázz, azok a tartályok a falon...*

A figyelmeztetés azonban elkésett, a dög ugyanis a belső galéria egy részével együtt zuhant a mélybe, és az egész helyiség zengett a robbanástól.

Hirtelen egy mély, de elég hangos, nem emberi mordulás hallatszott, majd törő üveg hangja, és végül egy magányos puskalövés után egy ember fájdalomkiáltása.

- *Úgy látszik, nem vagyunk egyedül idebent.*

Miután újratöltött, az alak előrelódult, és a HEV meghajtóegységének segítségével átlendült a robbanásban megsemmisült jó tíz méteres szakaszon, zajosan érve földet a belső galéria maradványain. A dörömbölés felgyorsult.

- Jobb, ha gyorsan elhúzzunk innen. Az az ajtó valószínűleg egyenesen a belső térbe vezet...

A kis helyiségben két ajtó volt, az egyik zárva, a másik pedig nyitva, valamint egy kar. Az alak elfordította a kart, mire a két ajtó állapota felcserélődött.

Odabent még jobban hallatszott a nem emberi morgás, és a dörömbölés is sokkal tisztábban szólt. Valami határozottan a fémeket püfölte.

- Most már itt kell lennie, a sarok mögött...

De nem azt találta, amire számított.

Hát, végre megint talált valamit, ami értelmet ad az életének: harcolhat érte.

A változatosság kedvéért.

Azonban egyáltalán nem találta ironikusnak a helyzetet, sőt, tulajdonképpen hálát kellett adnia a 'rossz énjének', hogy még nem hányta el magát, vagy csavarodott be egészen. Mert az az íz, ami megölte doktor Baldwint, több volt, mint undorító.

Három hatalmas, zöld csáp, melyek mindegyike egy hosszú, éles fekete csőrben végződött, és mindegyiken egy kis hengeres valami pulzált fel-alá. Kettő közülük vaktában kopácsolt a belső galériákon, a harmadik pedig épp ekkor húzódott vissza Gordon lövése miatt, miután megállás nélkül áthatolt a biztonsági üvegen, doktor Baldwin testén, és a vezérlőhelyiség hátsó falán, amiben még egy lyukat is ütött.

Ő és Ericson kirohantak a vezérlőből, és hogy valamennyire tompítsák a dörömbölést, bezárták az ajtót. Egy tervet igyekeztek kiötlöni.

- Gordon, fegyverekkel nem megyünk semmire az ellen az izé ellen. Csak egy módon szabadulhatunk meg tőle: be kell gyújtani a próbapadon levő rakéta-hajtóművet!

- Gondolom, most jön a 'csakhogy' kezdetű rész, igaz?

- Igen, sajnos. Ezt a próbapadot ma karbantartásra jegyezték elő. Ennek a felügyeletére hívtak ide engem is, mikor az... Esemény történt.

- Hadd találgassak: a legtöbb rendszert kikapcsolták, mi?

- Igen. És sajnos ez még nem minden. Van még... Atyaég!

- Mi van?

Gordon kérésére egy különös kutyaugatással keveredő torz nevetés válaszolt, ahogy egy idegen töltődni kezdett a fölöttük levő szinten, ám Gordon néhány lövése gyorsan véget vetett a dolognak. A vakkantások és ugatások azonban ettől nem szüntek meg. Mert torz, de minden kétséget kizáróan vakkantások voltak.

- Egy... Kutya?

- Nem tudom, mik azok, de nem kutyák, az biztos.

Gordon erre megint körülnézett. A próbapad belső oldalán csak két kör alakú járat volt, és Gordon a felsőről figyelte a helyiséget. A galériákat eredetileg fémkorlátok szegélyezhették, de a közelmúlt eseményei miatt nem volt meglepő, hogy ezeknek egy része már nem volt sehol.

- Miből gondolja?

- Először is, kutyákat nem engednek be az építménybe. Kicsit mániás dolognak tűnik, az igazi okot nem tudom. Másodszor, mert már láttam őket.

Az ugatás közeledett, majd a hang forrása is láthatóvá vált. Tulajdonképpen egész jópofa valami volt, alacsony, világoszöld színű, a hátán kék csíkokkal, és vagy száz szemmel. Olyan alakja volt, mint egy négy lábon álló, felfelé fordított ujjpercnek. Felmordult, de nem lehetett megállapítani, hogy barátkozni akar, vagy épp rossz kedve van, miközben szemei kis lámpácskák gyanánt pislogtak. Azután támadásba lendült.

A két férfi a fülére tapasztotta a kezét, mikor a még a dörömbölést is elfedő, fűlsiketítő ultraszónikus lökeshullám lecsapott rájuk. Ericson menekült, Gordon viszont nem mozdult, mintha 'rossz énje' úgy döntött volna, hogy egyáltalán nem csinál semmit.

Az utána következő megkönnyebbülés rövid volt, mert a következő támadás mintha egy robbanás szele lett volna, egy jó métert lökte hátra, majd teremtette a földre.

**BEEP* *BEEP* *BEEP* "Figyelem: súlyos szónikus sokk érte." *BOOP* *BOOP* "Giroszkópok leálltak – újrászinkronizálás folyamatban." *BOOP* "Páncélzat állapot: kilencvenöt százalék."*

Gordon hallása csak akkor állt helyre, miután a teljes automata módra állított puska már a kezében volt, és meghúzta a ravaszt. Utána megint mozdulatlanra dermedt, de az ujjja a ravaszon pihent. A meglepetés csak egy másodpercig tartott, addig, míg a lény száz szeme zöld nyálkakupacokban kenődött szét a padlón.

A dörömbölés hangosodott.

- Látja? – kérdezte Ericson – Nem tudom pontosan, mik ezek, de olyan ultraszónikus lökeshullámot generálnak, ami meggyengíti, vagy akár teljesen le is bontja a molekuláris kötéseket. Kettőt öltek meg közülünk. Milyen jó volna mikroszkóp alatt szemügyre venni egy ilyet...

- Csakhogy nincs rá időnk. Szóval, pontosan hol vannak a próbapad rendszerei? Ericson erre idegesen kuncogni kezdett.
- A próbapad alsó szintjén levő ajtón túl. És az az egyetlen odavezető út.
- Valahogy sejtettem, hogy ez lesz. Gondolom, ilyen az én szerencsém. Akkor hát...
- Várjon, még nem volt időnk mindent elmondani, amire rájöttünk azzal a lénnel kapcsolatban. Kiderítettük, hogy teljesen vak, viszont a legkisebb zajra is érzékeny. Tulajdonképpen, ha egy hang sem hallatszana, szerintem teljesen ártalmatlan volna.
- Fémgalérián csattogó fémcsizmák, ez minden, csak nem zajtalan. Az egyetlen lehetőségnek az látszik...
- Ha bekapcsolja a ruhája lopakodó módját.
- Lopakodó mód? Erről még nem hallott.
- Az meg mi?
- Nem tudja? Már nem olyan a kiképzés, mint régen volt. Nagyon egyszerűen be lehet kapcsolni, megmutatom...

- Nagyszerű, egy böhöm nagy háromcsápos szörnyeteg. Még egy ilyen, és esküszöm, elokádom magam!

- *Hmm... Egy pillanat, emlékszem ezekre: jól hallanak, de vakok. Kapcsolj lopakodó módba.*

**BEEEEEP* "HEV lopakodó mód bekapcsolva – hangelnyomás."*

Az alak körüli erőter egy pillanat alatt fázist váltott, és most a beérkező, és nagyjából kimenő hangokat fogta fel az esetleges lövedékek helyett, a ruha felszínét pedig lágy, barnás színű zselé árasztotta el, ami a mozgékonyaság rovására ugyan, de hangtalan mozgást biztosított. Az alak gyorsan alkalmazkodott a megváltozott körülményekhez, és az előtte levő ajtó felé lépett.

A hatalmas csápok közül kettő a három szinttel magasabban levő galérián kopácsolt, a harmadik pedig egy szinttel alatta. Az alak meghúzódott a galérián, olyan csendben és mozdulatlanul, amennyire csak tellett tőle, hogy tanulmányozza a mozgásukat. A lény egy jó percig még dörömbölt, majd a csápok összegyűltek az alak fölött levő szinten, és halk, bánatos zümmögésbe kezdtek.

- Ez meg mit csinál?

- *Nem tudom, talán magát vigasztalja. Ne törődj vele, csak tűnés innen. Hadd gondolkodjam... Pár szinttel feljebb, aztán...*

- Aztán mi?

- *A narancsszín HEV-s férfi itt van fölöttünk egy szinttel. Egy CAWS-el céloz ránk.*

Az alak felnézett. Igen, tényleg ott volt a férfi, hangelnyomásos módba kapcsolt HEV-jében, rászegezett puskával.

- Nagyítás, kétszázötven százalék!

A látóteret egy az egyben a férfi arcának közelképe töltötte be.

- Hát... Itt üt meg a guta!

Az alak ezzel felemelte a kezét, és odaintett a férfinak.

'Mi az isten?' gondolta Gordon, mikor látta, hogy a kék HEV-t viselő alak odaint neki. A szörny egyre csak zümmögött, miközben óvatosan áthaladt az egyik csáp alatt, a zajelnyelő zselének köszönhetően hangtalanul, és ereszkedni kezdett a létrán, közben igyekezve nem szem elől veszteni az alakot. Mikor a közelébe ért, az megfontolt tempóban kilépett az ajtón.

Követte, és becsukta az ajtót maga után. Megfordulva azonnal felismerte a nőt, és megpróbált megszólalni.

- Már elfelejtette? Válassza az 'Időlegesen felfüggeszt'-et a lopakodó menüből.

- Kösz... Andrews kisasszony? Maga is túlélte! Már azt hittem, mindenki odalett idebent.

- Gordon, én is örülök, hogy látom. Mi szél fújta erre?

- Ez... Egy elég hosszú történet, és higgye el nekem, nem is akarja igazán hallani a részleteket. A lényeg, hogy tudok egy menekülési útvonalról! Valahol ott van, ez alatt a dög alatt, épp attól próbálok megszabadulni.

- Érdekes, én pedig... Ah, igazából nem is tudom, mit... Mindegy, az enyém is elég hosszú történet, és szerintem magát sem érdeklik a részletek. ... Viszlát.

- *Gina, te aztán tudod, hogy nyűgözd le a férfiakat. Mint általában.*

A nő megfordult, hogy távozzon, de Gordon megállította.

- Várjon, szerintem össze kellene fognunk! Sokat nőnének a túlélési esélyeink. És egyébként is, mi mást akarna csinálni, mint hogy kiutat keres innen?

- *Igaza van, Gina. És egyébként is, nekünk is pontosan arra kellene mennünk.*

'De csak hátráltatna minket' gondolta a nő.

- *Be tudott cserkészni minket. És erre csak nagyon kevesen lennének képesek.*

'Ez igaz. Biztosan csak nagyon-nagyon-nagyon-nagyon szerencsés, szerencsére pedig szükségünk van.' értett egyet a nő, végül így szólt:

- Hát... Na jó, rendben. De szólíts... Erm... Ginának, oké?

- Rendben, ööö... Gina kisasszony.

Ginának eszébe jutott, mikor három hónappal ezelőtt HEV-kiképzésben részesítette Gordont. Remek tudós volt, és a legudvariasabb mind közül, akikkel addig találkozott – különösen azzal a Bennet nevű fickóval összehasonlítva, aki folyton utána kajtatott - mindig tisztelettel szólította meg, amit pedig szinte senki más nem mutatott irányában. És bár gyakorlatilag mindent nagyon gyorsan meg tudott tanulni, a fegyverkezeléshez szinte semmi érzéke nem volt. Annyira rosszul teljesített, hogy néhány... Módosítást kellett alkalmaznia a vizsgapályán, hogy átengedhesse. De hát ki gondolta volna, hogy egyszer tényleg fegyvert kell majd fognia?

- Alfa egy jelentkezik, uram. A feladat...

- Újabb kudarc, tudom. De ahogy mondtam, ezt majd később megbeszéljük. Most magasabb prioritású gondjaink vannak. Mindenki befutott?

Alfa vezér körülnézett a kis helyiségben. Az ő osztagának túlélőivel együtt húszan voltak, és kissé zsúfoltan fértek csak el, de voltak már ennél sokkal rosszabb helyzetben is. De mégis, úgy érezte, ezúttal a dolgok lehet, hogy túlságosan kicsúsznak a kezéből.

Pontosabban, már ki is csúsztak.

- Igen, uram!

- Helyes.

Megjelent az építmény teljes térképe. Erősen kicsinyítve volt, mert a hatalmas kiterjedésű létesítmény csak így fért rá teljes egészében a kijelző néhány négyzetméteres felületére, de a kép hamarosan ráközelített egy helyszínre, alig egy kilométerrel délebbre a jelenlegi pozíciójuktól.

- Rövidre fogva: a kormány különleges erői a helyszínre érkeztek.

A szobát halk mormolás töltötte be, ami csak Alfa vezér jelzésére csendesedett el.

- És még nem is ez a legnagyobb baj. Jóval inkább az, hogy erősítést kértek. Sokat. A hírszerzés még mindig annak kiderítésén ügyködik, hogy mit is próbálnak elérni valójában, de annyi bizonyos, hogy legfeljebb pár órán belül az Apache-ok, F-16-osok, meg a kormányzati specialisták úgy fognak nyüzsögni mindenfelé, mint hangyák a szétrúgott hangyaboly körül. Egyedül nem tudjuk kiiktatni őket, a főparancsnokság pedig nem küld több erősítést.

D szünetet tartott, hagyta, hogy az emberei megemésszék a hallottakat, miközben a kijelző követte a kormányzati erők előrehaladását.

- Na, emberek, ez volt a jó hír. A rossz hír az, hogy a nagy N gyorsabban reagált, mint amire számítottunk, ezért alaposan át kellett dolgozni a terveinket. A részleteket G fogja elmondani...

Miután teljes lopakodó módra kapcsolták vissza HEV-iket, a két ember a legalsó szint felé indult.

A leereszkedés nem okozott különösebb gondot, de egy szónikus kutya felbukkanása bonyolított valamelyest a helyzetet. A dög pont a velük átellenes oldalon bukkant fel, és mivel odalent az volt az egyetlen ajtó, nyilvánvalónak tűnt, hogy nekik is arrafelé kell távozniuk.

Ahogy a zöldes lény zümmögni kezdett, száz szemével pislogva, a csápok elcsendesedtek. Egy szónikus támadás, és máris a nyakukon lesznek.

Gina zavartan pillantott Gordonra, mikor az lehagyta, és olyan gyorsan lódult a dög felé, amennyire a lopakodó mód csak engedte.

A kis kutyaszerű lény felvinnyogott, mikor Gordon szemén rúgta, de azonnal készülődni kezdett a támadásra. Gordon így, az egyre erősödő hanggal nem törődve felkapta, és behajította a középen levő lyukba, ahonnan a három csáp indult ki.

Ez után odaintett Ginának, hogy siessen, miközben a kutyaszerű lény eleresztett egy lökéshullámot a csápok közvetlen közelében. Azok azonnal felélénkültek, és a helyiséget fülsiketítő dörömbölés töltötte be, ami azonban el is hallgatott, mikor az alsó szintig leereszkedő csápok összezúzták a kutyafélét, közben alig milliméterekkel kerülve el az ajtó felé siető Ginát, aki, miután kiért, gyorsan becsapta azt maga mögött.

**BEEEP* "HEV lopakodó mód kikapcsolva."*

Mindkét ruha felvette szokásos kinézetét.

- Szerencsére a magasabb frekvenciájú hangokat is elnyomja.

- Miért?

- Ehm... Ez is az egész estés változat része... Azt hiszem. Mindegy, Ericson odafent ellátott egy részletes listával arról, hogy mit kell tennem a próbapad beindításához.

- Ericson? Hmm... Avass be a részletekbe.

- Rendben: a lény alatt, a szennyvízcsatornáknak után van valahol egy iparvágány, ami egyenesen kivezet az építményből. Valószínűleg ez az egyetlen elérhető menekülési útvonalunk. De ehhez előbb meg kell szabadulnunk attól az izétől, azt pedig úgy érhetjük el, ha begyűjtjük a próbapadon álló rakéta-hajtóművet. A padot azonban sajnos leállították karbantartás miatt, jelenleg nem üzemel.

'Menekülési útvonal?' gondolta a nő, 'Tényleg így volna?'

- Amennyire én tudom, aligha. Viszont a fővágány egy darabon jó lenne nekünk az Egyetlen felé.

- Így nekünk szépen vissza kell kapcsolni mindent, igaz? – kérdezte Gina hangosan.

- Így van. Az esetleges szörnyektől eltekintve a dolog nem túl nehéz. Első lépés: bekapcsolni a szellőztetést. Második lépés: megnyitni az üzemanyag-csapokat. Van egy térképem is... – Gordon ezzel előhúzott egy kicsi, de kellően részletes térképvázlatot – Amin látszik, hová kell mennünk.

- Akkor indulás.

- Rég láttalak, kistesó... Ugye, így mondjátok ti, emberek?

- Te... Tűnj el! Tűnj el azonnal!

- Megijedtél, testvérem. Az összes testvérünk fél. Nem tudják... Nem tudják még, hogy már úgymint halottak. Rothadó, férgekkel nyüzsgő, de még mozgó hullák mindannyian. Mint te is. És azok a szálnalmas emberek, akiket a barátaidnak mondasz.

- Örült vagy. Az voltál mindig is! Amit tettél, amit most is teszel, a legerkölcstelenebb dolog, amit élő teremtmény valaha is tehet!

- Szálnalmas. Húsz évet töltöttél az emberek között, és máris átvetted a szokásaikat. Azért jöttem, hogy megkérdjelek, csatlakozz hozzám. De nyilvánvaló, hogy nem fogadnál el egy ilyen ajánlatot. Viszlát.

- Várj!

De a látomás, ahogy jött, el is múlt ugyanúgy.

Gina 'be' állásba kapcsolta a négy darab kétállású kapcsolót, Gordon pedig a négy motor elindításával tette teljessé a dolgot. A hatalmas ventilátor lapátjai lassan, nehézkesen lendültek mozgásba, több ezer köbméter levegőt indítva útnak a nagy átmérőjű szellőzőjáratokon át a próbapad felé.

- Rendben, ez megvolna. Most... - Gordon hirtelen elhallgatott, előrántotta a pisztolyt, és a tár felét a vezérlő egyik sötét sarkába ürítette. Tompa sikoly hallatszott, majd egy zombivá vált tudós zuhant ki a sötétből, sárga feje egy nyálkatócsát képezve puffant a földre.

Gina elképedve nézett Gordonra.

- De hogyan... Csak színlelted az egészet, igaz?

- Színleltem? Ja, a kiképzésre gondol? Nem. Nézze, ez is a hosszú változat egy része, de ha kéri a rövidített verziót: reggel úgy ébredtem, hogy képes vagyok rá. Megfelel?

- Nem. Jobb, ha elmondod.

Gordon zavarba jött, nem akart bevallani egy ilyen nyilvánvaló hülyeséget a nőnek, így igyekezett kikerülni a témát.

- Nézd, ha kijutunk innen, mindent el fogok mondani.

- *Számos titkolnivalója van, Gina. De úgy érzem, nem rossz szándékból titkolózik előtted.*

- Rendben, jól van, majd ha végeztünk. És most, hová?

Gordon átment a másik oldalon levő létrához, ami pont átellenben volt azzal, amin leereszkedtek ide.

- Csak itt fe... - Gordon elnémult, mikor meghallotta egy olyan kis sárga valaminek a hangját, mielőtt az ráugrott volna. Azonnal hátraszökött, a pisztoly a kezében termett, de Gina megelőzte; első lövése a lény egyik mellső lábát törte el, amitől az felfordult, a másodikat pedig a szája közepébe kapta, abba bele is pusztult.

- Köszönöm... Egyébként... Nincs valami ötlete, mik lehetnek ezek?

- Őszinte leszek, Gordon, fogalmunk... Fogalmam sincs róla. Bár amennyi kísérletet ebben az intézetben végeznek, ki tudhatja... Valószínűleg ez is valami biofegyver, mint az, ami a próbapadnál van.

- Biofegyver... Elképzelhető. Igen, elég valószínű.

Gordon szavai nagyon úgy hangzottak, mintha többet tudna annál, mint amit elmond, de Gina, miközben felmászta a létrán a másik vezérlőhelyiségbe, úgy döntött, egyelőre nem feszegeti a dolgot.

A helyiség nagyon sötét volt, Gordon azonnal pásztázni kezdett a beépített lámpával, és hamarosan Gina is követte a példáját. Nem volt valami nagy szoba, és ami fontosabb, semmi fenyegető dolog nem volt előttük, alattuk, vagy éppenséggel fölöttük. Gordon észrevette a keresett konzolt, és Ericson utasításait követve 'be' állásba kattintotta az összes kapcsolót, amit rajta látott, majd megpróbálta lefelé húzni a kart, de az nem mozdult.

- Beragadt volna? Fura...

- Várj csak... Mit mondott az a tudós, melyik kapcsolókat kell átállítani?

- Hát, tulajdonképp mindet, aminek van 'be' állása.

- Nah... Tudós létére ezt aztán jól elmagyarázta. Mindegy, egyet akkor is kihagytál.

Egy kattánás után a kar felszabadult, és azonnal lebillent a maximális beállításra. Gordon megmozgatta, de olyan könnyen járt, hogy mikor feljebb emelte és elengedte, megint azonnal visszaereszkedett a maximumra.

- Hát... Azt mondta, állítsuk úgy fél teljesítményre... De szerintem nem lesz baj, ha maximumon hagyjuk. Mit gondolsz?

- Nem is nagyon tudnánk máshogy beállítani. Na, gyerünk vissza.

- Asszonyom? A hírszerzési részlegünk most rögzített egy közleményt a Fehér Házból. Jó volna, ha vetne egy pillantást az átiratra.

A hang az interkomban szünetet tartott, hogy az idősebb nő elolvashassa a monitorán megjelent szöveget.

- Ez rossz hír...

- És az összes még meg sem jött. Vagy öt-hat bázisról vontak össze erősítést, az Államok egész területéről. A fél hadsereg a Black Mesa felé tart. Az utasításai?

- Folytassák a jelenlegi terv szerint. Mindennemű változásról értesíteni fogom magukat.

A nő ezzel visszatért töprengéséhez. Úgy látszott, mostantól igazán felélénkülnek a dolgok.

- ... Szóval, ahogy mondtad, úgy ébredtél, hogy rájöttél, képes vagy fegyvert forgatni, és úgy reagálni az ellenfelekre, mint egy képzett katona...

Alig hagyták még maguk mögött az üzemanyag-szivattyú vezérlőjét, mikor Gina megint kérdezősködni kezdett Gordonról. Ő nagy levegőt vett, majd vonakodva, de legjobb tudása szerint belekezdett a válaszbába.

- Nézd, ez... Elég hülye dolog. Szóval, lent voltunk a C szektorban, egy Etherthel-mintát vizsgáltunk, ám valahogyan létrejött egy rezonancia-kaszád, utána pedig megkezdődött ez az egész zűrzavar.

- Ether-micsoda? Rezonancia... Ah, ne is próbáld elmagyarázni, inkább folytasd.

- Utána egy darabig nem valami tiszták a dolgok... De mikor úgy-ahogy magamhoz tértem, elkezdődött... Nem is igazán tudnám leírni az érzést, de néha úgy érzem, nem én irányítom a testemet, hanem valaki más... Mint ahogy nemrégiben is történt.

- És az... A másik személy kiváló céllövő, és harci tapasztalatai vannak?

- Igen. Tudom, ez alapján azt hiheti, hogy vagy komplett flúgos vagyok, vagy nagyon rosszul hazudok. De...

- Gina! Ez lehetetlen... Tudom, hogy teljesen lehetetlen, de... Bízz benne!

- Igazad van, tényleg úgy hangzik, de nekem is van még valaki a fejemben, aki azt mondja, bízzam meg benned... És tudod mit? Azt hiszem, megteszem.

- Ez most valami vicc volt?

- És amit te mondtál?

A nő ezzel elmosolyodott, majd mászni kezdett a próbapad középső része felé vezető létrán. A móka könnyebbik felén túl voltak, most megint három emeletet kell mászniuk anélkül, hogy az a csápos lény észrevenné őket. Gina azt már korábban kiderítette, hogy a meghajtóegységgel nem juthatna fel, mert a második emeleti galéria a pad túloldalán volt, a közelebbi meg vagy harminc méterrel a fejük fölött. Úgyhogy maradt a rázósabb útvonal.

Csak nehogy megint felbukkanjon egy olyan ultrahang-kutya...

**BEEEEEP* "HEV lopakodó mód bekapcsolva – hangelnyomás."*

A két HEV-t megint elborította a barna hangelnyomó zselé. Elhelyezkedtek az ajtó két oldalán, arra az esetre, ha a lény esetleg megpróbálná meglepni őket, azonban ez nem volt valószínű, mert azt még az erős hangtompításon át is hallották, hogy a csápok nem ezen a szinten voltak, majd Gordon meghúzta a kart. Az ajtó halkán, vagy legalábbis a dörömbölésnél jóval halkabban, félrecsúszott, és a páros, Gordonnal az élen, bevonult.

Gordon felnézett, majd három ujját mutatta Ginának: a lény három szinttel feljebb volt. Pont ott, ahová menni akartak.

Lassan mozdultak, sokkal lassabban, mint azt a zselé lehetővé tette volna, miközben a szörny dörömbölése egyre lassult, majd teljesen meg is szűnt, mire mászni kezdtek felfelé az első létrán. Mint korábban, a lény megint zümmögni kezdett, mintha saját magát akarná szórakoztatni. Elvégre a hang volt az egyetlen, amit a külvilágból észlelni tudott.

A páros óvatos előrehaladással érte el a második létrát, és mászni kezdtek, ám ekkor a zümmögés abbamaradt, és a három csáp megindult feléjük. Mindegyikük a galéria úgy egy-

egy harmadát kezdte pásztázni, de elkéstek, mert ekkor már mindketten a fölöttük levő szinten voltak. Viszont ez csak két dolgot jelenthetett: a lény vagy hallotta azt a minimális zajt, amit kelthettek, vagy valahol nem voltak elég óvatosak.

A szörny megint dörömbölni kezdett, ők ketten pedig gyorsan átvágtak a galérián a túloldalra, és megint mászni kezdtek.

Amint Gordon felért, Gina is felfelé indult, de legnagyobb meglepetésére a létra megadta magát. Elengedte a létrafokot, és oldalra lökte magát, de már nem tudta megakadályozni, hogy a kiszakadó létra nagy zajjal a galériára ne csapódjon. A hang még az erős tompítás mellett is hangosan visszhangzott, a dörömbölés pedig azonnal abbamaradt, ahogy a szörny felemelkedett, az új zaj forrását keresve.

Ekkor néhány puskalövés keltette fel a lény figyelmét.

Egy szinttel feljebb Gordon olyan gyorsan rohant, ahogy a lopakodó mód engedte, közben megeresztett egy-egy lövést a szörny felé. Már majdnem a galéria felénél járt, mikor az egyik csáp felkészült, hogy lecsapjon.

"A meghajtóegység!" A hang hosszan visszhangzott Gina fejében, miközben botladozva eredt futásnak. Majd felugrott, és az utolsó pillanatban kapcsolta be a meghajtást. Azt viszont csak ez után vette észre, hogy így pont a felé a csáp felé tartott, ami Gordont fenyegette.

Gordon számára a jelenet természetellenes lassúsággal játszódott le, miközben kezei újra elsütötték a puskát, ami most pontosan a pulzáló hengerre volt irányozva. A csáp felsikoltott, és vonaglani kezdett, viszont eközben pont úgy fordult, hogy a hengeres képződménye épp beleért Gina meghajtóegységének lángjába.

A világ szokásos fordulatszámra gyorsított, Gina földet ért a legfelső szinten, a sérült csáp visszahúzódott a próbapad legaljába, ő maga pedig eszeveszetten rohant a létra felé. A másik két csáp határozottan bosszúra készült.

Gordon felkapaszkodott a létrán, és megragadta Gina lenyújtott kezét.

BOOP "Erőemelő mód."

Játszi könnyedséggel emelkedett fel, a ruhák rájöttek, mit akarnak viselőik, és ennek megfelelően állították be magukat. Csodálkozhattak volna megint egy sort, ha lett volna rá idejük, vagy kedvük.

Szerencsére a legfelső az ajtó közel volt a létrához. Berontottak rajta, és lezárták maguk után, csak egy pillanattal az előtt, hogy a maradék két csáp egyike elkezdett dörömbölni rajta, megpróbálva beszakítani az ajtót. A páros legnagyobb szerencséjére azonban az ajtó állta az ostromot.

BEEEEP "HEV lopakodó mód kikapcsolva. Figyelem: lopakodó mód tartalékai lecsökkentek. Kérem, keresse fel a legközelebbi töltőállomást."

Töltőállomás. Igen, az jó lett volna... Hiszen pajzsa sem volt már egy ideje.

- Hé, Gina, nem tudod, merre van a legközelebbi töltőállomás?
- Máris kifogytál valamiből?
- Nincs pajzsom, és a... Lopakodó mód tartalékai is fogytán vannak.
- Nincs pajzsod?
- Ez is a hosszú történethez tartozik, és azt a részt nem tudom kellően lerövidíteni. Majd később. Szóval, tud töltőt a közelben?
- Ehm, persze...

- Uram, az erősítés ETA harminc perc! Megvan a teljes lista.
- Hallgatom, őrnagy.
- Igen, uram! Hat Apache, tíz F-16-os, egy F-22-es prototípus, és öt Chinook, három-három ötfős rohamosztaggal, felszerelve, bevethető állapotban.
- Kiváló. Lelépni!

Az alacsony, tereptarka álcaruhát viselő férfi tisztelgett, és visszatért a rádióhoz.

'Úgy látszik, most már egy menetben akarják letudni a dolgot.' – gondolta a tábornok, miközben szemügyre vette, mi maradt az osztagából, néhány órányi küzdelem után. Az amerikai hadsereg vastartalékából valók voltak, mégis, azzal szemben, amivel fel kellett venniük a harcot, zöldfülűnek tűntek mindannyian.

A vezérkar elégedett lehetett, hogy a fiúk egyike sem kattant ki már a szörnyek pusztá látványától is. És azt ő is csodálta, hogy ő maga hogy bírta ki. Állt már szemtől szemben a halállal, többször is, mint kellett volna, ezt az arcán maradt hegek, meg a kupacnyi kitüntetés – a jelenlegi küldetésről nem is beszélve – ékesszólóan bizonyította. De a halálnak mindig emberi arca volt.

Egészen mostanáig.

És valamiért ez a tény sokkal jobban megijesztette, mint maguk a szörnyetegek.

Gordon és Gina, immár teljesen feltöltött ruháikban igyekeztek vissza a próbapad vezérlőjébe, ahol Ericson rejtőzött, rájuk várva.

De mikor elérték a bejáratot, már tudták, hogy valami nincs rendben. Az ajtó nyitva volt. Helyesebben, kiszakadt a helyéből.

- Ne... Istenem, ne!

Azzal sem törődve, hogy a lény újra beronthat a védőüveg maradványain át, Gordon berohant a helyiségbe, de csak vért talált mindenfelé, és Ericson szétépett holttestét.

- Neeee...

A szörny, ami ekkor épp két szinttel lejjebb dörömbölt, Gordon kiáltására azonnal felemelte három fejét, hogy utánanézzon a dolognak.

Gordon sírt. De örült neki, mert végre legalább érzett valamit, valaki más iránt...

A lény ekkorra észrevette a zajforrást, és felkészült, hogy betörjön, de Gina már a pult körül ügyködött, és végre megtalálta a védőpajzsot leeresztő gombot. Lecsapott rá, a hatalmas csáp pedig visszhangzó dörrenéssel vágódott neki a szuperkemény védőpajzsnak, aminek hallatán mind az, mind két társa ismét veszett vagdalkozásba kezdett.

- Nem tehetsz már érte semmit, Gordon. Folytatnunk kell...

Gordon még mindig sírt, mikor Gina a vállára tette a kezét. Szomorúsága hirtelen elmúlt, könnyei elapadtak, és már megint nem érzett semmit, csak az ürességet. Mint korábban.

- Igen. Igazad van.

Gordon szemügyre vette a pultot, majd megnyomta a 'próbagyújtás' gombot. Bár nem fogja jobban érezni magát a gyilkos fölötti bosszú miatt, de akkor is bosszút áll.

- Asszonyom, próbagyújtást észleltünk az E szektor tizenegyes próbapadján.

- És?

- Azt a padot ma üzemben kívül helyezték, mert karbantartásra volt előjegyezve.

- Ah. És ez egy újabb problémát jelez, ha jól sejtem.

- Attól tartunk, nem kizárható.

A pulton levő monitorok bekapcsoltak, és meglepő részletességgel közvetítették a gyomorforogató műsort. A rakétahajtómű lángja egész a padlóig nyúlt, teljesen elfedve a három csapot. Hallani azonban így is lehetett őket: hangos, hátborzongató visítás visszhangzott a helyiségben. De a páros egyik tagján sem látszott szánalom, vagy megbánás.

A láng kialudt, a lénynak már nyoma sem látszott, Gordon pedig bekapcsolta a hűtőrendszert, ami egy perc alatt lenyomta a próbapad hőmérsékletét a már majdnem elviselhető negyvenöt fokra.

Gina szótlanként, minden sietség nélkül lépett ki a vezérlőből.

Gordon viszont azon töprengett, volt-e joguk megölni egy lényt, ami legjobb tudomásuk szerint csak magát védte.

Egy lényt, amiről egyáltalán *semmit* sem tudtak?

Még mindig olyan sok kérdés... Válaszok nélkül. 'Csak előre.' - mondta magának, és úgy is tett.

Ekkor riasztóként harsant, és a vezérlő villogó vörös fénybe borult a figyelmeztető fényektől.

Rövid trillázás, majd egy szörnyen hangzó szintetikus férfihang szólalt meg:

"Figyelem: üzemanyag-szivárgás az E szektor tizenegyes próbapadján."

Ekkorra néhány cső már el is hasadt, és üzemanyagot locsoltak mindenfelé.

A páros kirent a helyiségből, és sietve leereszkedtek a legalsó szintre, majd lenéztek a próbapad aljába. Egy nagy csatornanyílás volt odalent, amit valószínűleg a kísérletek maradványainak eltávolítására használtak, és amin a lény is bejutott a helyiségbe. Annak azonban nem volt nyoma, valószínűleg visszaesett a nyíláson át.

A riasztó tovább üvöltött, és a hang is mondta a magáét:

"Figyelem: kérem az E szektor tizenegyes próbapadjához vezető összes üzemanyag-vezeték lezárását, üzemanyag-szivárgás miatt. E szektor, teljes személyzet: kérem, haladéktalanul áramtalanítsák az összes hajtómű gyújtóberendezését."

Lemásztak a nyílásba vezető létrán, és egy kis, lejtős járatban találták magukat, aminek távoli vége felől halvány fény érkezett. Sietve indultak arrafelé, majd Gina leült, és hagyta magát lefelé csúszni a lejtőn. Nem tűnt valami biztonságos megoldásnak, de Gordon követte a példáját, mert kétségtelenül így haladhattak a leggyorsabban. Odafent ugyanis a figyelmeztetések egyre súlyosabbá váltak:

"Figyelem: többszörös tűzfészek az E szektor tizenegyes próbapadjánál. A szektor biztonsága megszűnt. Kérem, haladéktalanul ürítsék ki az E szektort. Az összes biztonsági egységnek: tizenegyes padot lezárni. Azonnali szerkezeti összeomlás várható..."

Folytatása következik...